

**Lange schaduwen uit
een Iers verleden**

Lange schaduwen uit een Iers verleden

Peter S. Visser

Auteur: Peter S. Visser
Coverontwerp: Katalin Telegdi
© psvisser 2016/2017 (herziene tekst)
ISBN: 9789402155877

Eerder verschenen in deze reeks:
- Moordvakantie in Wales
- Dodelijke winter in de Ardennen

Proloog

Donderdag 26 november 2009

'Run, Forrest, run!' hoort Ronald Willemsen iemand naar hem roepen bij het laatste stukje hardlopen. Blijkbaar is de film Forrest Gump weer eens uitgezonden. Zal hij inderdaad een sprintje trekken? Vrolijk steekt Ronald zijn hand op naar de man die hem toeriep, dan sprint hij er voluit vandoor. Niet te lang, maar het voelt geweldig om het weer te kunnen. Rustig loopt Ronald daarna uit.

Het heeft lang geduurd voor hij weer voluit durfde te gaan nadat hij zijn linkerbeen gebroken had. Door veel te oefenen is het been goed hersteld. Helaas bleek toen dat de ellende pas begon. Terwijl hij lichamelijk vooruit ging, stortte Ronald geestelijk helemaal in. Hij werd verschrikkelijk angstig en over het minste of geringste heel emotioneel. Het slapen ging ook steeds moeilijker.

Nu is het ook nogal wat om iemand een vuurwapen op je te zien richten en met de dood bedreigd worden. Dit gebeurde begin dit jaar in de Ardennen bij een onderzoek daar. De man die hem bedreigde werd 'gelukkig' doodgeschoten. Ronald heeft vaak genoeg beseft dat hij er anders niet meer geweest zou zijn. Alleen maar blij kun je daar niet over zijn; het is wel een mens die je voor je ogen gedood ziet worden.

Ronald heeft er volop aan moeten werken om het een plaats te geven. Gelukkig kreeg hij contact met een goede psycholoog en ook de vrouw van Slachtofferhulp was heel behulpzaam. Niet dat ze van die opzienbarende dingen zei, maar het zijn vaak open deuren die je verder helpen. Belangrijk was het om kleine, gewone dingen te blijven doen en zo weer meer grip te krijgen op zijn leven. Het leek net of dat van hem was weggenomen. Dat terugpakken van de controle moet je uiteindelijk wel zelf doen, maar het helpt enorm om geholpen te worden door experts met ervaring. En ach, hebben we niet allemaal wel eens behoefte aan een goed klankbord?

Thuisgekomen hijgt Ronald rustig uit, rekt zijn kuit en loopt naar binnen. Er ligt wat post, in het voorbijgaan pakt hij die mee. Eén envelop valt hem meteen op, deze is van mooi geschept papier en met een Britse postzegel. Als hij hem omdraait ziet Ronald dat de brief van Beth en Reginald komt.

Dit zijn twee politieagenten uit Wales die hij anderhalf jaar geleden leerde kennen tijdens een zoektocht naar de moordenaar van een oude vakantieliefde van hem uit 1986. Zij tweeën hebben elkaar

toen ook ontmoet en ze zijn sindsdien een stel. Vooral met Beth heeft Ronald goed contact gehouden en zij is ook een keer langs geweest toen hij nog in het ziekenhuis lag met zijn gebroken been. Daarna is het er wat bij ingeschoten om weer eens af te spreken. Zeker in de periode dat Ronald zich geestelijk niet goed voelde, had hij ook niet de behoefte om veel mensen te zien. Echt heel goede vrienden wel, maar mensen daarbuiten liever niet.

Hij is benieuwd, maar het ligt voor de hand wat voor brief het is. Inderdaad ze gaan trouwen, volgend jaar op 21 april. Het komt allemaal vrij formeel over, maar dat is ook de cultuur in het Verenigd Koninkrijk. Er zit een handgeschreven briefje bij van Beth waarin ze hem vraagt hoe het met hem gaat. Het is bijna vier maanden geleden dat ze elkaar gesproken hebben en ze vraagt zich bezorgd af of het wel goed met hem is. Hij gaat haar na het douchen meteen bellen.

Hij doet even de TV aan en ziet een bericht dat de rooms-katholieke kerk in Ierland tientallen jaren lang seksueel misbruik door priesters met kinderen in de doofpot heeft gestopt om de eigen reputatie te beschermen. Een onderzoeksrapport met die conclusie daarin is vandaag openbaar gemaakt. Wie verbaast zich daar nog over, vraagt hij zich cynisch af.

'How lovely to hear from you,' reageert Beth Grainger enthousiast wanneer ze hoort dat Ronald het is. *'Gaat alles goed? We horen zo weinig meer van je dat Reg en ik ons zorgen beginnen te maken.'*

'Dat hoeft niet hoor,' verzekert Ronald haar gelijk. *'Ik heb het inderdaad behoorlijk voor de kiezen gehad, maar het gaat nu beter.'* Kort vertelt hij hoe hij in een onzeker gat viel en daar met goede hulp uitgekrabbeld lijkt. *'Ik ben ook weer lekker aan het hardlopen, dat helpt enorm om me weer goed te voelen.'*

'Hoe gaat het met je werk? Je was bezig een onderzoeksbureau te starten naar onopgeloste moorden, is dat ook gelukt?' Daarin moet Ronald haar teleurstellen.

'Ik wilde eraan beginnen maar dat is wat blijven liggen. Het staat nu wel bovenaan mijn agenda, dus daar ga ik me eerst op richten.'

'Moet je daar ook een diploma voor hebben, of kun je daarmee zo aan de slag?'

'Een goede vraag van je.'

Ronald weet allang dat als je als privédetective aan de slag wilt gaan, je het diploma particulier onderzoeker moet hebben. Eerlijk gezegd is hij er tot nu toe niet van overtuigd dat hij dit wil. Hij ziet zich niet snel als controleur van vreemdgaande mannen werken.

Tegelijk maakt zo'n diploma wel meer mogelijk. Misschien toch een goed idee om dat te gaan halen, hij gaat er zo weer eens achteraan.

'Wat doe je dan nu eigenlijk?' vraagt Beth haast bezorgd.

'Dat varieert, maar ik geef toe dat ik wel weer eens iets om handen zou willen hebben.' Het is even stil.

'Misschien weet ik dan iets voor je.' Meer wil Beth niet kwijt. 'Je merkt het vanzelf wel als je ingeschakeld wordt.'

1

Woensdag 23 december 2009

Helaas is de sneeuw al verdwenen, anders zou het weer eens een witte kerst kunnen worden. Ronald zit te wachten in de lobby van hotel The Grand op de Herengracht. Hoe sfeervol ook bedoeld, de 'Jingle Bells' komen nu wel zijn oren uit. Ooit is hij hier in 1987 geweest met oom Henk. Die had toen een afspraak met Roel van Duijn, de oud-provo die voor een of andere groene partij in de gemeenteraad zat. Het was hier toen het stadhuis van Amsterdam, maar het gebouw op het Waterlooplein was al bijna af.

Ronald studeerde al twee jaar in Amsterdam en oom Henk had het opmerkelijke idee opgevat om alle belangrijke politici in Nederland te interviewen over de noodzakelijke veranderingen om tot een duurzamere economie te komen. Het rapport van de commissie Brundtland was net uit en daarin werd het begrip '*sustainable development*' geïntroduceerd.

Oom Henk had aan zijn slimme neefje Ronald gevraagd om hem te begeleiden en alles uit te werken op een computer, of beter gezegd een tekstverwerker. Zijn oom hield echt van gadgets en hij had een draagbare Bondwell-computer voor deze klus gekocht. Ronald weet nog goed hoe waanzinnig nieuw het allemaal was en wat voor een professionele indruk ze maakten als ze met deze meer dan tien kilo zware 'naaimachinekoffer' aan kwamen zetten. Hij werkte toen met WordPerfect 4.2 op twee van die grote slappe schijfjes. Wauw!

Ronald ziet nog zo voor zich in wat voor omgebouwde bezemkast Roel van Duijn toen zat, samen met een medewerker. Het was wel duidelijk dat hier niet de spilfiguur zat van de grote groene veranderingen in Nederland. Een uiterst aardige, vriendelijke man die veel uitlegde, maar niet altijd even goed te volgen was en verstrikt leek geraakt in zijn eigen strijdjes. Toch bleek later dat hij wel één terecht punt had: het is steeds meer duidelijk dat Roel van Duijn wel heel overdreven bespioneerd is door de Nederlandse geheime dienst.

Het idee van oom Henk leverde weer eens niet veel op, maar toch denkt Ronald altijd met plezier aan dit project terug. Het heeft hem meer nog dan zijn studie gevormd in wat hij later als adviseur is gaan doen. Jammer dat het met oom Henk niet goed is afgelopen. Toch net een speeltje te veel aangeschaft: een jonge vrouw uit Wit-Rusland die hem zo aan de grond heeft geholpen dat hij geen

andere uitweg zeg dan een eind aan zijn leven te maken. De mooie Rover 3500 Vitesse waar ze tijdens het project in reden, was toen ook al lang vergaan. Niet zo heel duurzaam transport trouwens, nu hij eraan terugdenkt.

'Mister Ronald Willemsen?' hoort hij naast zich. Zo, hij was diep weg.

'Yes, I am he.' De man die naast hem staat kijkt nadenkend naar Ronald en maakt dan een kort, meewarig geluid.

'Zullen we iets in de bar gaan drinken, dan kunnen we goed met elkaar praten?' Ronald zegt niets, maar hij staat op en maakt een gebaar om de man voor te laten gaan. Deze is vrij lang, haast mager en met een scherp gezicht en peper-en-zoutkleurig haar in het verzorgde, onopvallende kapsel dat mannen aan de top haast allemaal lijken te hebben.

Wie de man is weet Ronald niet. Gisteren is hij gebeld met de vraag om hier te komen omdat ze via Beth Grainger hadden begrepen dat hij beschikbaar is als privé-onderzoeker. Inmiddels is Ronald dat ook officieel, hij heeft het diploma daarvoor gehaald. Het niveau was niet heel hoog en met de stof in twee weken doorlezen kwam je al een heel eind. Hij heeft daarna de vergunning direct aangevraagd bij de hoofdcommissaris van politie en heeft die zelfs al gekregen. Er was eenmaal over gebeld met wat vragen, die hij blijkbaar naar tevredenheid heeft beantwoord. Hij heeft ook al een website laten maken, dus het is serieus genoeg aangepakt om zich er zeker bij te voelen.

'Wat wilt u drinken?' Ronald vraagt een koffie. Nog even geen alcohol, zeker niet zolang hij niet weet waar dit gesprek naartoe zal gaan. De man bestelt een whisky en kijkt nog even observerend naar Ronald.

'U kent mij niet, maar ik spreek namens een familie die voorlopig onbekend wil blijven. Zolang niet duidelijk is of u voor hen gaat werken, houden ze zich liever anoniem.' Dit bevalt Ronald niet echt maar hij wacht het verder af.

'En u bent?'

'Noem me maar Donal,' meer geeft de man niet weg. Zijn accent lijkt Iers, dat meent Ronald tenminste te herkennen. Verder is het gissen wat er gaat komen, eigenlijk begint het hem toch iets te geheimzinnig te worden.

'Vertelt u eens waarom Beth Grainger u aangeraden kan hebben.' Nu is het wel genoeg.

'Sorry, maar ik ben niet uw *puppet on a string*. U zult toch iets moeten vertellen over de achtergrond en op zijn minst hoe u, of de familie die u zegt te vertegenwoordigen, Beth Grainger kent.' De

man reageert niet op zijn speldenprik. Altijd *in control* blijven lijkt zijn devies, maar waarom niet wat meer moeite doen om hem te vertellen wat de bedoeling is?

‘Beth is een vriendin van *the godchild of the lady*. Ze heeft ook wel eens met haar bij de familie gelogeerd.’ Dat is tenminste iets en dit maakt het contact gelijk veel betrouwbaarder. Ronald vertelt hoe hij Beth heeft leren kennen en waardoor ze blijkbaar gedacht heeft dat hij geschikt is om in dit geval te helpen.

‘Zelf kan ik dat uiteraard nog niet beoordelen, ik heb geen enkel idee waarom het gaat en wat er van mij verwacht wordt.’

‘U bent inderdaad privé-onderzoeker?’

‘Ja, officieel en gediplomeerd.’ Wat dat dan ook moge betekenen, denkt Ronald er achteraan maar hij is wel zo verstandig om dit niet hardop te zeggen. Het gesprek zou dan wel eens gelijk over kunnen zijn. Rustig knikkend zit de man wat voor zich uit te kijken. Ronald wacht het allemaal af, dan lijkt de man zich te herpakken.

‘Ik neem aan dat dit allemaal wat overdreven op u overkomt, maar het heeft voor nu de voorkeur om het zo te doen.’ Ronald haalt zijn schouders op over deze wel heel algemeen geformuleerde verontschuldiging. ‘Ik ga hiermee terug naar de familie en daarna hoort u vanzelf weer van me. Ga ervan uit dat dit binnen een maand het geval zal zijn.’ Ronald wil al opstaan om te vertrekken. ‘En ik zal een positief advies over u uitbrengen, mocht u zich dat afvragen.’

‘Dat doet in ieder geval goed om te horen.’

Nu staat Ronald wel op en met een korte groet laat hij de man achter. Maar eens kijken of ik hier wel verder mee wil, is wat Ronald nog denkt als hij naar buiten gaat.

Want wat moet hij hier nou mee? Eigenlijk was hij ervan uitgegaan dat Beth een leuk, simpel klusje ‘in de aanbieding’ zou hebben. Zo komt het niet over. Niet alleen ergert Ronald zich aan de man van net, die ongetwijfeld geen Donal zal heten. De hele geheimzinnige opzet stoort hem ook. Dat betekent ongetwijfeld een hoop extra gedoe als het tot een zaak komt. Hij wacht het maar af. Dit was in ieder geval niet meer dan een indruk geven bij deze man en blijkbaar is dat goed gegaan. Het volgende contact zal meer moeten klikken, anders laat hij het.

Toch zou dat wat gek zijn naar Beth toe. Ze zal toch echt gedacht hebben dat hij iets bij te dragen heeft aan wat voor onderzoek dit dan ook mag zijn. Misschien beter om haar even te bellen.

Thuis denkt Ronald nog steeds na over het gesprek van net in The Grand. Opvallend dat er werkelijk helemaal niet gezegd is waarover het zou gaan. Die man moet puur de opdracht gehad hebben om

hem te keuren voor deze klus. Dan is het juist goed dat hij zich er niet te veel van aangetrokken heeft en zich ook niet heeft laten overdonderen. Ronald is benieuwd naar wat Beth ervan weet.

'Hello.'

'Hi Beth, it's me, Ronald from Amsterdam. Ik bel je omdat ik net een merkwaardige ontmoeting had hier in een hotel en ik niet goed weet wat ik ermee moet. Het leek net of ik alleen maar beoordeeld moest worden, maar het zou gaan om de familie van de peetmoeder van een vriendin van je. Je moet dus weten om wat voor zaak het gaat.'

'Zeker weet ik dat, maar ik heb beloofd me er nu niet mee te bemoeien. Dus je moet gewoon even geduld hebben. Met wie had je dat gesprek?'

'Iemand die zich Donal noemde. Geen idee of dat zijn echte naam is.' Beth denkt even na.

'Het zou Donal O'Laoire kunnen zijn, een persoonlijke vriend van de familie om wie het gaat. Hij leidt een projectbureau en is wel iemand die mensen kan beoordelen, lijkt me.'

'Die O'Laoire, is hij Iers?'

'Dat mag je aannemen,' reageert Beth kort. Meer komt er niet en Ronald weet niet wat hij verder moet. Beth lijkt dat te merken. 'Sorry dat het zo loopt, maar heb even geduld. Het komt vast goed.'

'Waarschijnlijk heb je gelijk, want die Donal gaf al aan dat hij een positief advies over me zou geven.'

'You see, nothing to worry about.' Ronald vraagt haar of alles in orde is voor de bruiloft en dat lijkt zeker het geval.

'Geen laatste aarzelingen bij jou of bij Reg?' Beth lacht.

'Nee, daar is geen sprake van.'

'Jammer, dan moet ik toch maar accepteren dat het tussen ons nooit meer iets zal kunnen worden,' zegt Ronald gekscherend.

'Ah well, hope springs eternal,' is de onverwachte reactie van Beth.

Daar werd ik niet veel wijzer van, denkt Ronald wanneer het gesprek is beëindigd. Duidelijk is dat Beth hem niet meer wil vertellen. Hij wacht het af en ziet wel bij het volgende contact waar het precies over gaat. Haar laatste reactie was apart. 'Hoop doet leven' zeggen we in het Nederlands en wat zou ze daarmee kunnen bedoelen? Ronald vond haar erg leuk maar het is anders gelopen. Hij zou haar zeker intiemer hebben willen meemaken, maar hun contact nu waardeert hij ook heel erg.

Eigenlijk zou hij ook eens wat serieuzer aan een vaste relatie moeten werken. Als hem iets duidelijk is geworden het afgelopen jaar met zijn gekwakkel, is dat het leven kwetsbaar is. Hij is nu al

dik in de veertig en als hij een gezin zou willen, dan wordt het wel eens tijd. Misschien is dat een mooie opgave voor het nieuwe jaar. Geen gerommel meer met kansloze affaires maar een goede relatie met een vrouw die ook toe is aan een gezin. Na Nieuwjaar dan, hij gaat nog wel mee naar het oudejaarsfeest met zijn vrienden. Daarna is het wilde leven ook afgelopen!

Als de telefoon gaat pakt de man hem meteen op.

‘Is it you?’ is alles wat hij vraagt, alsof hij weet wie het moet zijn.

‘Yes, sure. Ik heb hem gesproken en het lijkt me een goede vent. Ik zal je beter inlichten als ik terug ben, dan is het aan jullie om erover te beslissen.’

‘Ik begrijp het, ik zal het er met Máire over hebben. Bedankt voor nu en ik zie je graag weer.’ Zonder iets terug te zeggen verbreekt de man de verbinding.

Hij zegt dat nu wel, dat hij het er over gaat hebben, maar dat kon nog wel eens even duren. Het zal veel emoties losmaken, terwijl het allemaal juist weer hanteerbaar geworden is. Daar staat tegenover dat het beter is om iets te doen en het niet maar over je heen te laten komen.

Vandaar dat hij laatst ook aan Beth Grainger gevraagd heeft om er achterheen te gaan. Die wist al in hoofdlijnen wat er gespeeld heeft en ze vond vrij snel weer meer informatie.

Het wordt tijd om er meer werk van te gaan maken, was haar oordeel.

‘Weet je wel waar we aan beginnen?’ had hij tegengeworpen.

‘Nee, dat weet ik inderdaad niet. Maar ik weet wel dat er eindelijk duidelijkheid moet komen voor jullie.’

Daar heeft ze gelijk in, iets anders kan hij er ook niet van maken. Dan moet hij ook maar doorzetten.

Vrijdag 5 februari 2010

Het voelde beter dan Ronald verwacht had om voor het eerst een zaak te hebben waar hij als privé-onderzoeker voor ingeschakeld is. Het stelde niet veel voor; hij was gevraagd na te gaan of er iemand fraude heeft gepleegd bij het bedrijf waar die persoon als adviseur ingehuurd was.

Ronald was voorgedragen door Nadine Verhoeven. Zij was stagiair bij het adviesbureau waar Ronald tot vorig jaar werkte en waar hij medeoprichter van was. Nadine heeft hem bij het onderzoek in de Ardennen geholpen en Ronald heeft daarna contact met haar gehouden. Toen het niet goed met hem ging was hij verrast hoe ontspannen zij met hem bleef omgaan. Nadine houdt ook zijn website bij en dat bevalt erg goed.

Het was leuk om dit onderzoek te doen en hij heeft kunnen achterhalen dat de man er nogal schimmige contacten op nahield die hem hielpen bij zijn financiële fraude. Het was goed om opnieuw met Nadine samen te werken. Hij vindt haar heel prettig gezelschap en het is ook duidelijk dat zij graag met hem om wil blijven gaan. Maar ja, wat doe je daar verder mee? Ze is veel te jong en er totaal nog niet aan toe om een gezin te beginnen.

Gisteravond hebben ze samen ergens gegeten om de goede afloop van de zaak te vieren en Nadine vroeg door over wat hij verder zoal doet. Ronald heeft haar verteld over het contact voor een mogelijke zaak in Ierland en hoe dit via Beth Grainger tot stand is gekomen. Tijdens het vertellen merkte Ronald weer dat hij niet veel weet en het behoorlijk vervelend vindt dat het allemaal zo omslachtig loopt.

Rond negen uur 's avonds zit hij rustig te lezen als zijn telefoon gaat met het nummer afgeschermd. Even overweegt hij om hem op de voicemail te laten springen, maar waarom eigenlijk? Hij kan toch gewoon opnemen.

'Hallo?'

'Mister Ronald Willemsen?'

'Speaking.'

'Het is met Donal, van toen in The Grand.' Ronald zegt niets en wacht wat er gaat komen. 'Ik bel met goed nieuws. Sorry dat het zo

lang geduurd heeft maar het zal u uitgelegd worden waarom dat zo is. Ik moet u vragen of u volgend weekend naar Dublin kunt komen.'

'Daarmee overvalt u mij wel.' Ronald zou met een vriend gaan wandelen in het Harzgebergte. Dat moet hij dan maar verzetten.

'Dat begrijp ik, maar het zou toch goed zijn als u er de moeite voor wilt nemen.' Lekker hoe gelijk de schuld bij hem wordt gelegd!

'Oké dan, hoe laat moet ik waar zijn?'

'Er zal een vlucht geboekt worden met Aer Lingus heen op vrijdagmiddag en u vliegt maandagavond terug. Het is een flexibel ticket, dus u kunt de terugvlucht verzetten.' Het ticket kan hij op Schiphol ophalen, Donal zal regelen dat de toestemming hiervoor bij Aer Lingus allemaal in orde is. 'U verblijft in het Shelbourne-hotel en u kunt met de taxi vanaf de luchthaven.'

'Dat is goed, ik zal er zijn. Heb ik met u een afspraak daar?'

'Nee, dat niet. U merkt wel met wie en dan wordt u ook volledig op de hoogte gebracht.' Meteen is het gesprek over.

Echt veel warmer zal het contact met deze Donal niet gauw worden, maar Ronald zal er niet al te moeilijk over doen als het hier bij blijft. Mooi dat er nu wat lijkt te gaan gebeuren. Hij heeft zin om het aan Nadine te vertellen omdat hij het er met haar uitgebreid over had, ook over zijn ergernis dat er maar niets leek te gebeuren. Gebeurt dit meteen de volgende avond.

Hij heeft de telefoon nog in zijn hand en kiest al haar nummer, maar drukt het weer weg. Het is wat overdreven om haar te bellen. Het was heel leuk om elkaar te zien, maar laat hij niet te veel achter haar aanzitten. Hij wil haar wel graag als werkcontact aanhouden; ze is ontzettend handig met computers en dat kan hij goed gebruiken.

Ronald is nog nooit in Ierland geweest, hij heeft eigenlijk wel zin om een lang weekend te gaan. Hij gaat op het internet kijken in wat voor hotel hij terecht gaat komen en raakt ervan onder de indruk. Mooie oude, statige chique, met ook wat klachten over de service. Nu eerst Roderick bellen om het wandelen te verzetten.

Vrijdag 12 februari 2010

Redelijk op tijd vertrekt Ronald van huis. Het is mooi winterweer en hij gaat met de taxi naar Schiphol. Dat is wel zo handig in plaats van zijn auto daar duur weg te zetten. Op Schiphol loopt hij gelijk door naar de algemene balie om zijn ticket op te halen. Het ligt klaar en na het laten zien van zijn paspoort krijgt hij het mee. De vrouw aan de balie meldt dat hij gebruik kan maken van de lounge. Laat hij nu maar eerst door de douane gaan. Dit gaat zo vlot dat Ronald inderdaad naar de lounge gaat. Hij merkt dat hij steeds

minder gevoelig wordt voor dit soort franje. Er is altijd een wat zakelijke sfeer, die toch net even de juiste smaak en traditie lijkt te missen. De koffie is goed, het eten wat minder en van de drank blijft hij af. Ruim op tijd gaat hij naar de gate, zijn vlucht vertrekt van het einde van de D-pier. Dat is een behoorlijk eind weg van de lounge. Daar moet hij ook inchecken, maar het is allemaal niet zo druk vandaag.

De vlucht is prima, het is een mix van lijn- en budgetmaatschappij. Voor dit anderhalf uur vliegen maakt het ook niet veel uit. Ronald heeft op het internet gevonden dat hij ook gewoon met bus 16 naar het centrum van Dublin kan. Dit duurt wat langer, maar dat maakt hem niet zoveel uit. Als je geen haast hebt is het in een omgeving die je niet kent wel zo leuk om het normale openbaar vervoer te nemen.

De bus is een gewone dubbeldekker en Ronald gaat boven vooraan links zitten voor het beste uitzicht. Het doet allemaal sterk aan een normale Engelse stad denken en dat is ook niet zo gek. Minder dan een eeuw geleden is Ierland pas onafhankelijk geworden en feitelijk is het nog steeds heel erg gericht op de grote Engelse broer.

Als ze het Royal Canal overgaan naar het centrum ziet Ronald links een heel groot stadion liggen. Rechts staat een grappig bronzen beeld van een bankje met iemand erop. Zo eens opzoeken wie dat kan zijn, blijktbaar iemand die hier graag kwam om rustig te zitten.

Het centrum wordt duidelijk mooier en je ziet er goed aan af dat Dublin een belangrijke stad was toen het nog bij het Britse Rijk hoorde. Je ziet overal dezelfde bouwstijl en ook de schoorstenen en waterafvoer uit de dakgoten zijn heel vergelijkbaar aangelegd. Bij de halte van het Trinity College stapt Ronald uit en hij loopt via Dawson Street naar het Shelbourne hotel. Dit ligt mooi aan een park, hoewel de weg ervoor vrij druk is. Ronald meldt de man aan de receptie dat er een kamer voor hem gereserveerd moet zijn en vrij vlot zijn alle formaliteiten achter de rug. Bij de balie pakt hij een kaart mee van het centrum van Dublin. Ronald wil al weglopen als de man hem terugroept.

'Dit is voor u afgegeven,' zegt hij en de man geeft hem een kleine envelop. Er zit een kort briefje zonder briefhoofd in waarin wordt gevraagd om vanavond vanaf half acht beschikbaar te zijn voor het diner in een aparte ruimte in het hotel. "*It will reward an open conversation of our request to you,*" is het formele besluit ervan. Het zal tijd worden om eens wat meer te weten te komen, tot nu is totaal niet in te schatten waar het over gaat en of hij hier wel mee aan de slag wil. Ronald is daar wel kritischer op geworden; zoveel risico als begin vorig jaar in de Ardennen wil hij niet weer lopen.

Ronald gaat eerst naar zijn kamer. Wellicht kan hij even gaan liggen om een powernap te nemen. Daarna heeft hij tijd genoeg om voor de afspraak vanavond nog even de stad in te gaan. Hij heeft daar behoorlijk veel zin in. Het is altijd spannend om een nieuwe stad te verkennen ook al heb je er veel over gehoord. Het zijn toch de eigen indrukken die bepalen wat je van een stad vindt.

Oplettend kijkt de man om zich heen in de bar van het hotel. Ciarán is laat. Hij had gezegd hier om drie uur te zijn, maar blijkbaar is het verkeer weer eens tegengevallen. Vreemd dat Ciarán na zoveel jaar contact weer heeft opgenomen. Hij was er eigenlijk van uitgegaan om nooit meer iets van hem te horen.

Sinds deze afspraak gemaakt is heeft hij proberen na te gaan hoe lang het geleden is dat ze elkaar gezien hebben. De groep was tot 1988 bij elkaar. In die tijd zagen ze elkaar al veel minder vaak, maar begin jaren '80 kon je je haast geen leven daarbuiten voorstellen. Nadat Diarmuid weg was gegaan werd het al minder en opeens was het echt voorbij. Eigenlijk heeft hij nooit goed begrepen waarom dat was en dat heeft hem altijd wat gestoord.

Hoewel hij niet weet waarom Ciarán hem nu wil spreken heeft hij er geen goed gevoel over. Het verleden zal niet altijd blijven zwijgen, daar kun je wel van uitgaan.

3

Ronald weet niet veel over Dublin, behalve dat Oscar Wilde hier geboren en opgegroeid is. Een bijzonder geestige schrijver en bepaald een scherp observator van zijn tijd. Uiteraard gevoed door zijn problemen met de *society* waar hij wel degelijk bij wilde horen, maar tegelijk ook door verstoten werd toen hij boven de regels ervan wilde staan door zo openlijk met zijn vriend Bosie om te gaan. Deze vriend, de latere Lord Alfred Douglas, wordt vaak als een feestvierende windbuil beschreven die Oscar Wilde in de steek liet toen die het moeilijk kreeg.

Op de begraafplaats Père-Lachaise in Parijs heeft hij twintig jaar geleden het graf van Wilde bekeken, met de behoorlijk mannelijk uitgevoerde sfinx vol zoenafdrukken en graffiti. Nu wil hij graag zijn geboortehuis bekijken op Westland Row en ook het nieuwe beeld van hem op Merrion Square. Waarschijnlijk vindt hij daarna een geschikte pub om een goede pint Guinness te drinken, een andere verdienste die vanuit Dublin de wereld verrijkt heeft.

Ronald heeft zich goed ingepakt, want het begint guur te worden. In het park zag hij vanuit zijn kamer ook nog wat resten sneeuw liggen. Vanaf het hotel gaat hij via Dawson Street terug naar Trinity College en loopt daar ontspannen over het binnenterrein. Dit soort colleges zijn een genoeg om rond te lopen en ze stralen altijd een erudiete toewijding uit die wij in Nederland niet zo kennen. Tegelijk moet je het ook weer niet idealiseren; er zit veel uiterlijk vertoon bij dat behoorlijk wat academische haat en nijd verbergt.

Door een klein poortje verlaat hij het collegepark en gaat linksaf om naar Westland Row te lopen, waar Oscar Wilde op nummer 21 geboren moet zijn. Het gebouw lijkt niet meer een woonhuis, maar de door een lauwerkrans omrande gedenksteen aan de gevel meldt dat de *Poet Dramatist Wit* Oscar Wilde *do rugadh sa teach seo* op 16-10-1854. Ronald neemt aan dat dit Gaelic is, de oorspronkelijke taal van Ierland. Wat het precies betekent weet hij niet, maar dit zal het geboortehuis inderdaad zijn.

Er schuin tegenover ziet hij een pand dat tot kantoor is verbouwd en waarvan de onderste verdieping van een christelijke groepering lijkt te zijn gezien het uithangbord. Er komt een goed geklede, vrij magere donkere man van een jaar of dertig naar buiten, die merkt dat Ronald naar hem kijkt. Het voelt even vreemd, maar dan knikt de man hem vriendelijk toe. Na enige aarzeling groet Ronald terug.

Apart hoe zoiets gaat. Als de man niet gekleurd zou zijn, had Ronald zich veel minder snel ongemakkelijk gevoeld met de situatie. Je wilt nu wel heel erg graag voorkomen dat deze man denkt dat je niet teruggroet puur omdat hij gekleurd is. Dit soort overcompensatie voelt tegelijk ook weer ongemakkelijk en straalt niet de tolerantie uit die je meent te hebben. Het is onmogelijk om huidskleur niet als eerste te registreren, nou ja als tweede dan. Of iemand man of vrouw is, is wellicht het eerste wat je waarneemt.

Verder valt hier niet veel te zien. Ronald loopt iets terug om naar Merrion Square te gaan, waar meteen aan het begin in het park het beeld van Wilde moet staan. Als hij daar aan komt lopen ziet Ronald dezelfde zwarte man van net bij het hek staan. Nu meteen omkeren zou echt niet kunnen, dus Ronald loopt rustig door en hij bewondert het beeld van de op een rots liggende Wilde zo ontspannen mogelijk. Daar is ook wel aanleiding voor met het groene jasje van jade, de grijs iriserende broek van graniet en de revers van een roze steensoort die Ronald niet kent. Allemaal wel wat kitscherig, maar dat misstaat bij Wilde zeker niet.

'He was quite a character,' zegt de man opeens tegen Ronald. Die knikt.

'Dat moest ook wel om toen te overleven in een omgeving die inherent vijandig naar hem was.'

'Dan zijn we nu gelukkig een eind verder,' zegt de man daarop. Ronald probeert te begrijpen wat hij precies kan bedoelen, want zo tolerant lijkt de samenleving niet altijd naar gekleurde mensen.

'You think so?'

'Nee, niet echt. Maar het is altijd goed om te blijven hopen,' zegt de man met een grimas. Het is even stil, het lijkt net of de man iets van Ronald verwacht. Dan steekt hij zijn hand op en zonder op een weerwoord te wachten draait de man zich om en loopt hij weg. Echt zo'n situatie waar Oscar Wilde wel raad mee had geweten om te beschrijven, maar Ronald houdt er een ongemakkelijk gevoel aan over. Had hij dit echt niet wat vlotter kunnen aanpakken? Misschien is het tijd om een glas op Wilde te drinken terwijl hij hier nog eens over nadenkt.

Ronald loopt weer richting Westland Row en ziet op de driesprong rechts op de hoek een pub die er van buiten leuk uitziet. Binnen is The Ginger Man iets gewoner, maar hij bestelt een Guinness en gaat om de hoek van de bar op een van de krukken zitten die er langs staan.

Het is er lekker warm en de sfeer is vrolijk zo aan het eind van de middag. Dit neemt een beetje het onbestemde gevoel weg dat het voorval van net heeft achtergelaten. Gelukkig maar, want Ronald

wil tijdens het diner een open gesprek voeren. Hij moet echt duidelijkheid krijgen over wat er aan de hand is en wat er van hem verwacht wordt. Het wordt dus een gesprek waar hij zijn gedachten goed bij moet houden.

Terug in het hotel vraagt Ronald waar hij voor het diner moet zijn. De man aan de receptie gaat met iemand anders overleggen, die vervolgens gaat bellen vanuit een klein kantoortje. Nadat die is teruggekomen overleggen de mannen weer en dan krijgt Ronald te horen dat ze dat helaas nog niet mogen meedelen.

'Zegt u dan maar dat ik niet zal komen. Ik vermaak me ook zonder dat diner wel hier in Dublin.' Zonder een reactie af te wachten loopt Ronald weg. Dit wordt echt te gek en hij loopt meteen naar zijn kamer. Nauwelijks is hij daar of de hoteltelefoon gaat. Rustig pakt Ronald deze op.

'Hello?'

'Mister Willemsen?' vraagt een wat oudere, broze mannenstem.

'Speaking.'

'Ik wil u vragen om nog even geduld te hebben. Ik begrijp dat u het allemaal veel gedoe begint te vinden, maar hoe graag ik u al wat meer op de hoogte zou willen brengen, kan dat helaas nog niet.'

'Ik weet het niet,' begint Ronald terughoudend, hoewel hij de man aan de telefoon wel vertrouwenwekkend vindt overkomen. 'Oké,' vervolgt hij, 'ik wacht het vanavond nog af, maar u zult echt met een overtuigende uitleg moeten komen over dit geheimzinnige gedoe en ik ga er ook van uit dat er daarna volledige openheid aanwezig blijft. Anders valt er voor mij weinig te onderzoeken.'

'Akkoord,' antwoordt de man. 'Mocht u vanavond niet overtuigd worden, dan scheiden zich onze wegen in harmonie en zal ik het u ook niet kwalijk nemen als u er geen vertrouwen in hebt.' Dat klinkt goed, merkt Ronald en hij zal om half acht bij de ingang zijn.

Het telefoongesprek heeft hem opgelucht. Hij heeft gelijk zin in een kop koffie. Op zijn kamer staat een apparaat maar hij gaat liever beneden in de lounge zitten. Een sfeervolle ruimte, met allerlei verschillende stoelen en banken. De koffie is heerlijk sterk en wordt geserveerd in een prachtig servies. Het leven is weer even uit te houden.

Ronald heeft een bad genomen en iets voor half acht gaat hij naar beneden om op tijd bij de ingang te zijn. Het tocht er nogal doordat de deur steeds opengaat, dus hij wacht om de hoek waar twee mooie banken staan. Waarschijnlijk zal hij wel merken wie er voor

hem komt, maar toch kijkt Ronald elke keer extra goed wanneer iemand binnenkomt.

‘Mooi, u bent er al,’ hoort hij opeens naast zich. Ronald draait zich om en ziet een vrij kleine, oudere man met een buikje en een bos heel wit haar. Het gezicht van de man oogt jonger dan je zou verwachten, maar door zijn wat voorzichtige gedrag komt hij vrij oud over. Ronald steekt zijn hand uit.

‘Inderdaad.’

‘Zal ik dan maar voorgaan?’ vraagt de man nadat hij kort de hand van Ronald heeft geschud. Meteen loopt de man het hotel in met een behoorlijk tempo. Zo oud is de man blijkbaar niet en verrast loopt Ronald mee. Er wordt niets gezegd tot ze aan tafel zitten in een kleine ruimte die blijkbaar voor een diner in eigen sfeer gehuurd kan worden. Op de borden staat al een amuse.

‘Fijn dat u gebleven bent,’ begint de man. ‘Vertel eens waar u mee zit?’

‘Waar ik mee zit?’ Nu moet het toch niet gekker worden, bedenkt Ronald. ‘U hebt mij hiernaartoe gehaald, dus het zou niet misstaan als u eerst zou uitleggen waarvoor dat is. Laten we beginnen met dat u zich ook voorstelt, want ik zou inmiddels graag eens willen weten met wie ik te maken heb.’

‘Dat begrijp ik, dat zou ik in uw geval ook hebben. Toch moet u even wachten voor ik volledig uitleg wie ik ben. Voor nu volstaat het om me Robert te noemen. Het kan zijn dat u niet voor ons aan de slag wilt gaan en dan heeft het ook de voorkeur om verder onbekend te blijven.’ Hoewel hij weer wat twijfels voelt opkomen, laat Ronald het voor nu.

De deur gaat open en er komt een jonge, wat plompe vrouw met kort donker haar binnen met een etenswagen, die vraagt of ze de eerste gang kan opdienen. De man knikt en hij nodigt Ronald uit om nog even de amuse te nemen.

‘Wijn?’ Ronald knikt en schuift zijn witte wijn-glas naar voren. Rustig schenkt de man in, terwijl de vrouw een terrine van vis opdient. Ze zet ook wat brood neer en schenkt hen nog een glas water in, dan vertrekt ze weer. Even eten ze wat, dan kijkt Ronald de man weer aan.

‘Ik wacht nog steeds.’

‘Het grote probleem waarom ik zo omslachtig met u omga is dat ik niet wil dat mijn familie er achterkomt dat ik u nu al inschakel. Het heeft jaren gekost voor we weer een leven met elkaar konden hebben en dat wil ik door uw onderzoek niet op het spel zetten.’

‘Daar kan ik inkomen, maar als uw geheimzinnigheid zover gaat dat ik niet eens weet waarover het hier gaat, dan wordt het voor

mij onmogelijk om ook maar iets voor u te kunnen betekenen.' De man schudt nadenkend zijn hoofd en lijkt dan te besluiten om eerlijk te zijn.

'Het is puur mijn initiatief om u erbij te betrekken, ik heb er alleen met Beth Grainger over gesproken. Zij was het die u adviseerde en ik hoop oprecht dat ze dat goed ingeschat heeft. Gaat u er maar even voor zitten, er zal nogal wat op u afkomen.' De man vertelt dat nu bijna dertig jaar geleden hun dochter vermoord is. 'Ze was toen tweeëntwintig jaar oud en had haar bachelorexamen gehaald op Trinity College hier in Dublin en zou voor haar masterstudie naar de University College in Galway gaan, wat toen nog niet zoals Trinity tot de nationale universiteit behoorde. Terwijl ze daar was om dit te regelen, is ze het slachtoffer geworden van een beroving die uit de hand is gelopen. Tenminste, dat is de officiële versie en die zijn we dan maar gaan geloven.'

Het grijpt de man nog altijd aan, dat is Ronald wel duidelijk. Veel minder duidelijk is hem waarom hier zo geheimzinnig over gedaan moet worden. De man pakt de draad weer op.

'Mijn vrouw en ik hebben inmiddels wel geaccepteerd dat onze dochter gedood is, voor zover dat kan. Helemaal accepteren kun je het nooit, daarvoor zul je moeten weten wat er precies gebeurd is. Het steekt dat er nooit iemand voor opgepakt is.' De man zucht en slikt eens goed. 'Opeens hebben we vier maanden geleden een brief gekregen van een vrouw, die schrijft dat ze de dochter is van onze overleden dochter. Zij zou dus onze kleindochter moeten zijn.'

Dat was onverwacht. Ciarán vertelde dat Diarmuid dood is en dat er helemaal niet over bericht is. Alsof niemand het verder mocht weten en al zeker de mensen van de groep niet. Blijkbaar was niemand van hen welkom op de begrafenis.

'Waar is hij begraven dan?' vroeg Garrett gelijk.

'Dat is al helemaal niet bekend.'

'Verrassend allemaal.' Dat is Ciarán met hem eens.

Is dit het waarom hij met hem heeft afgesproken, vraagt Garrett zich af. Maar nee, er is nog meer.

'Ik hoorde dat hij goede vriendjes met de politie was geworden.'

'Dat is ook opmerkelijk, wie vertelde dat dan?' Uiteraard komt er daarop niets. Ciarán had altijd al de neiging om geheimzinnig te doen.